

[Erik Appel.]

Kvinde som Præst, blot om at lade hende søge paa lige Fod med den Skare Mænd, der nu søger Embeder. Jeg føler det som en Skamplet paa det danske Samfund, at det stadig nægter Kvinderne denne medmenneskelige Ret, og jeg maa i denne Sammenhæng i høj Grad beklage de nedsættende Udtalelser, der fra enkelte Præster ogsaa er fremkommet vedrørende dette Spørgsmaal. Velgørende er det i Modsætning hertil at mindes en Udtalelse af nuværende Slotspræst Oscar Geismar, der siger:

„Lad os mande os op til at byde Kvinderne velkommen som Arbejdsfæller. Ringere end vi kan de ikke godt blive.“

Men Sagen er for alvorlig til at være Genstand for polemiske Aandrigheder, hvad enten de er for eller imod. I „Kristenhedens Syvstjerne“ skrev Grundtvig:

„Han“ — det vil sige Kristus —

„Han Marie Magdalene sendte ud med Livets Ord. Hvem tør Kvinderne forment Vandringer i hendes Spor?“

Dette „Hvem tør“ er netop Sagen i al sin Alvor. Afdøde Biskop Valdemar Amundsen turde ikke. Han skrev i en afæsket Erklæring til Kirkeministeriet, at det er en afgørende kristelig Grundtanke, at i den nye Kristenhed er alle religiøst ligestillede uden noget Fortrin knyttet til social Stilling og Køn, og sluttelig — jeg beder om Tilladelse til at citere —:

„Jeg finder det da ønskeligt, at Andragendet om, at der søges Lovhjemmel for at kunne ansætte en kvindelig teologisk Kandidat som Præst ved Kvindefængselet paa Christianshavn, imødekommes. Jeg lægger mindre Vægt paa, om det sker i Form af en Lejlighedslov eller ved, at der aabnes en almindelig Adgang for Kvinder til at blive Præster.“

Hvis det høje Ting vil høre paa en personlig Bemærkning, vil jeg sige, at jeg meget gerne havde modtaget Kirkens Sakramenter af min Moders Haand. Der er over mange Kvinder en Myndighed af rolig, aandelig Art, under hvilken ethvert Menneske befinder sig sjæleligt vel. Som Pædagoger har Kvinderne endog vist særlig fremragende Evner. Dette peger afgjort i Retning af deres Medvirken i Præstegerning.

I sin smukke Bog „Tro paa Mennesker“ siger det ærede Medlem Frk. Gerda Mundt:

„Danmark — maa vi ikke gennem alt, hvad vi arbejder for og arbejder med, have i Sigte, at det, der handles, skrives og siges, skal være med til at opbygge det Land, vi fik i Arv og Eje — det kan vi kun, naar vi har Tro til Mennesker.“

Jeg anfører disse Ord i Sammenhæng med dette Emne, fordi det her netop drejer sig om denne Tro paa Mennesker, paa Kvinder saavel som paa Mænd. Mistænksomhed og Tvivl over for hinanden faar os til at sænke Bomme og rejse Skel, og saa strides vi med hinanden over disse Skel. Det, det drejer sig om, er, at vi kan mødes i fri Mark, følges broderligt og søsterligt med hinanden, tale aabenhjertigt om de mange medmenneskelige Opgaver og paa denne Vandring fremkalde i hinanden det Sindelag, som fører os hver især derhen, hvor Opgaven i Øjeblikket venter os. Saaledes skal i Frihed, uden standsende Bomme og Skel kun ført af Sindelagets Bundethed, Mænd finde deres og Kvinder deres Opgaver. Kun ved at vi Mænd giver Kvinderne den samme frie Opgavesøgning, som vi selv har forbeholdt os, kan vi føre dem fra Kravet om Ligestilling til Tjeneste paa lige Fod.

Biskop Berggrav, Oslo, skriver herom:

„Det ledende Synspunkt for den kristne Kvinde — som for den kristne Mand — maa være, hvordan enhver bedst kan tjene Herren og Menigheden med sin særegne Naadegave.“

Det drejer sig i Danmark om at aabne Adgang for den kristne Kvinde til at tjene paa denne Maade. Det drejer sig om at frigøre hende til at tjene ved at fritage hende fra at stille Krav.

Der er rejst Indvendinger af praktisk Art, især over for den gifte kvindelige Præst. Men disse Indvendinger er sikkert blot mere eller mindre pirrende Diskussionssemner; Tingene vil i Praksis ordne sig paa naturlig Maade. Maaske vil den kvindelige gifte Sognepræst aldrig blive en Kendsgerning. Man har ogsaa talt om Kvindens Fysik som ikke stærk nok. Dette har maaske nogen Rigtighed under Studiet og under forceret Eksamenslæsning, men hvor der stilles Krav om praktisk Udholdenhed i det daglige Arbejde, har Kvinden for længst vist sig Manden overlegen. Det hænger sammen med, at mange Mænd sjæleligt set er Stympere, der klager over Smaating, medens Kvinderne har Taalmod og Evne til at lide i Tavshed.

I adskillige europæiske Lande har man givet Kvinderne Adgang til Præsteembeder. Vi er bagefter i Danmark trods al vor Oplysning og Frihedssans. Herhjemme har det Synspunkt vundet en Del Raaderum, at først naar en Menighed ønsker at faa en kvindelig Præst, bør Spørgsmaalet tages op til Løsning. Dette Synspunkt er gjort gældende under Landstingsforhandlingerne, og det er fremført i Beretningen fra det